

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

4. ŘÍJNA 2020

Z obsahu:

Ingravescentibus malis
Encyklika Pia XI.
o svatém růženci
Panny Marie
- strana 2 -

Dar pravé svobody
Zamyšlení
bratra Amadea
nad liturgickými texty
- strana 3 -

Svatý Paulín z Yorku
Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu
Alice Lenczewské (22)
- strana 7 -

Nejkrásnější květ ráje (23)
Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.
- strana 9 -

Doprovázení umírajících
P. Dr. Peter Dyckhoff
- strana 12 -

*Panno Maria Růžencová,
oroduj za nás!*

Bitva u Lepanta 7. října 1571 v Jónském moři v Korintském zálivu u přístavu Nafpaktos (Lepanto)

Ingravescentibus malis

Encyklika Pia XI. o svatém růženci Panny Marie

Papež Pius XI. vydal encykliku o svatém růženci v roce 1937, na prahu válečných událostí v Evropě. Byla to poslední encyklika jeho pontifikátu.

Ctihodní bratři, pozdrav a apoštolické požehnání!
Poněvadž stále tíživěji doléhají zla této naší doby, již několikrát, a naposledy v encyklice *Divini Redemptoris*, jsme se vyslovili, že není jiné pomoci, než návrat ke Kristu a jeho přesvatým příkázáním. Neboť On jediný „má slova živo-

ta věčného“ (srov. Jan 6,68); a ani jednotlivci ani státy nemohou nic vybudovat, co by krok za krokem žalostně nepropadalo zkáze, odmítají-li při tom jeho velebnost a jeho Boží zákon.

Avšak každý, kdo se pozorně zamyslí nad letopisy Církve, snadno vycítí, že křesťanství ve všech úsecích svých dějin je

doprovázeno mocnou ochranou panenské Bohorodičky. Neboť když všude se šířící bludy se namáhaly, aby roztrhaly nerozdílnou jednotu Církve a aby rozvrátily veškerý katolický svět, otcové naši s plnou důvěrou se utíkali k té, která „potřela samojediná všechny bludy na celém světě“ (z římského breviáře). Ta zjednávala vítězství a vrace-la lepší časy. Když pak bezbožní mohamedáni, opírajíce se o ohromná loďstva a veliká vojska, hrozili evropským národům porážkou a otroctvím, tu na podnět papežův všechno se co nejúspěšněji modli-lo o zástitu nebeské Matky; tak byli pora-žení nepřátelé a jejich loďstvo potopeno.

Pokračování na str. 5

Jestliže člověk pozná, kým skutečně Ježíš je, musí plakat nad sebou i nad lidstvem. A to hlavně proto, že každým těžkým hříchem vyháníme Božího Syna z vinice svého srdce a zabíjíme ho, a to i opakovaně. (str. 3) Ježíšovo podobství o vinici, které zaznívá v dnešním evangeliu, není pláčem nad jeho vlastním osudem, ale nad každou lidskou duší, za jejíž spásu on obětuje později na kříži svůj život; avšak tato duše ve své pýše a sebelásce odmítá přijmout jeho vůli a řídit se jeho dobrými radami a příkladem, aby tak došla spásy. Toto podobství je velkou výzvou k rozjímání i pro každého z nás, vždyť nikdo nejsme bez hříchu. A musíme poctivě zpytovat každý den své svědomí, abychom litovali každého okamžiku, kdy jsme se nechali přemluvit zlým vinařem – ďáblem k vyhnání Ježíše ze své duše, aby se nám nestalo to, co říká Ježíš v závěru svého podobství: bude nám odňato Boží království a bude dáno někomu jinému, kdo ponese jeho ovoce...

Vzpomeňme také na pravdu, která je všeobecně přijímána i lidmi nevěřícími: Člověk se na světě objeví jen na kratičký okamžik a nikdo neví, co bylo předtím a co bude potom. Tak smýšlel na počátku 7. století jeden rádce – pohan – northumbrijského krále Edvina, který se, pohnut rádcovou řečí, nechal pokřtít svatým biskupem Paulínem. (str. 4-5) A velmi zřetelně to pocítujeme v posledních měsících, kdy jako

Editorial

by nezůstal ve světě kámen na kameni a vše, na čem si člověk zakládal a svými vlastními silami – bez Boha – budoval, je najednou pryč. Běžné lidské jistoty padají jedna za druhou, a ačkoliv si mnoho lidí uvědomilo, že sami situaci nemohou zvládnout, přesto ještě nepřijali či nenašli dost odvahy k tomu, aby hledali pomoc tam, kde je možné ji najít: u Trojjediného Boha, který jediný je Pánem života a smrti. Času zde na zemi má každý člověk málo a je smutné, když jej někdo promarní, či dokonce využije špatným způsobem, když nechá ve svém srdci vládnout zlé vinaře... Jak je důležité, aby se duše spravedlivých za tyto lidi modlily a prosily o milost víry a záchranu všech lidských duší, aby za ně přinášely oběti a tak doplňovaly Ježíšovo utrpení a měly spoluúčast na jeho vykupitelském díle (srov. Kol 1,24)!

Cestu, která nás bezpečně vyvede ven z beznaděje tohoto světa, dobře známe: je to návrat k Bohu a umožnění mu, aby ve své lásce a dokonalé moudrosti spravoval vinice lidských duší a celého lidského společenství. Jak povědomě nám znějí Boží slova adresovaná Alici Len-czewske (str. 7-9) o lidské krátkozrakosti a uspokojení chvilkových chtění! A i když se můžeme cítit omezenými, přece nám Bůh dává dost prostředků k tomu, abychom rozlišovali dobro a zlo;

co je správné dělat a co ne; jak žít plodný život v naději na budoucí slávu v nebi. Jenomže my lidé jsme tak často slepí a hluchí! A proto Bůh dopouští bolest, utrpení, strach, abychom zatoužili otevřít oči a navrátili se z cesty zatracení na cestu spásy. Musí to udělat pro záchranu tisíců svých dětí, i když vůči jejich svobodné vůli – svému daru – navzdory své všemohoucnosti je bezmocný...

Návrat k Bohu znamená rovněž návrat k té, která byla korunována jako Královna všech svatých, (str. 9-11) neboť jak praví sv. Bernard, „je to vůle Boha, který chtěl, abychom všechno měli prostřednictvím Panny Marie“. V měsíci říjnu si ji připomínáme zvláštním způsobem, a to skrze modlitbu svatého růžence – ten se ostatně máme modlit po celý rok, nejen v tomto měsíci. A také u papeže Pia XI. jsme svědky toho, jak v mnohém je dnešní svět v základu podobný tomu před osmdesáti lety – po přečtení jeho encykliky *Ingravescentibus malis* jen stěží může rozumný člověk zůstat neproměněn a setrvat v případném nepochopení toho, jak těžký duchovní boj je veden v dnešním světě.

A tak, chceme-li vyhnat z našich srdcí a z lidského společenství zlé vinaře, kteří si chtějí přivlastnit Boží vinici, zasloužíme sebe i celý svět Neposkvrněné, a to s vírou, že ona a její potomstvo zvíťazí nad ďáblem, i když se může někdy zdát, že boj je marný. Bůh přece její vítězství v ráji přislíbil!

Daniel Dehner

Vinice je vzácný a drahocenný sad. Uvědomujeme si to nejvíce v době, kdy hrozny dozrávají a bohatou úrodou odměňují vinaře za celoroční práci. Ne-ní divu, že Pán se znovu vrací k tomuto tématu a k tomuto obrazu.

Dnešní, už třetí podobnost o vinici je však ze všech nejmutednější, je doslova tragická. Tvůj Pán tu s nesmírnou bolestí v srdci staví před oči svému vlastnímu národu jeho minulost i budoucnost, která už vlastně začíná. Již za několik dní bude skutečně zabit Hospodářův Syn a Dědic a zanedlouho nato se vyplní doslova a do písmene Ježíšova předpověď o nelitostném osudu, který postihne zlé vinaře. S jakou bolestí v srdci pronáší Pán své marné varování tváří v tvář těm, kteří byli vyvoleni mezi všemi, a přece právě pro ně i ta nejvyšší možná oběť zůstane nakonec marná!

Pánovo podobnoství se netýká jen Izraele. I tebe staví před hluboké tajemství lidské svobody: Bůh se vydává na pospas rozhodnutí svého tvora, před kterým i Všemohoucí se svou nekonečnou obětí může zůstat bezmocný. Ačkoliv zná dopodrobna všechny možné důsledky, chtěl tě vybavit darem svobody, který ti umožní oběť jeho lásky buďto přijmout, nebo také zcela odmítnout. Tak velice spoléhá jen na velikost a přesvědčivou výmluvnost a moc své dobroty a milosrdenství. Přímou úzkostlivě se vyhýbá jakémukoliv nátlaku i náznakem přinucení. Vsadil vše na to, že sám pochopíš, uznáš a oceníš jeho nesmírnou starostlivost a nejlaskavější péči, že přijmeš a osvojíš si záměr a nejvznešenější cíl, ke kterému jsi povolán podle jeho plánu, jaký s tebou má a od věčnosti nosí ve svém Srdci. Nejsi snad jeho nejmilovanější *vinici*? S největší pečlivostí ji obdělával, okopal, zkyplenou a bohatě zavlaženou osadil tou *nejušlechtilejší révou*. Postaral se i o její bezpečnost, obehnal ji zdí a zbudoval ochrannou věž, všechno, co bylo potřeba, důsledně připravil a tuto vzácnou vinici pak svěřil tvjí péči. Co měl ještě udělat, a neudělal, aby zajistil tvé blaho? Domníváš se snad, že je to příliš, jestliže od tebe očekává podíl z tvé sklizně? Nemusíš se vůbec obá-

vat, že bys mohl přijít zkrátka. Až budeš jednou skládat účty ze svého správčování, přesvědčíš se, že si nic z toho nechává pro sebe, ale ukládá ti tvé výnosy na nekonečný úrok, že každé tvé dobro dokáže investovat způsobem, který překračuje vše, co si jen můžeš představit.

Ale to všechno záleží jen na tvé ochotě

a dobré vůli. Máš úplnou svobodu, zda budeš či nebudeš odvádět výnos, zda budeš o vinici pečovat, nebo ji necháš ladem, otevřeš ji tak, že ji budou *obírat všichni, kdo chodí kolem, bude ji pustošit kanec z lesa a spásat polní zvěř*. Jestliže začneš pyšně přehlížet práva Hospodáře, pak ti bude každá připomínka jeho nároku, jeho laskavosti a péče připadat, jako by to byl projev nepřátelství. Ti, které pošle, aby ti tlumočili jeho vůli, budou ti stále více nepřijemní a bude se ti zdát, že tě ohrožují. V bláhové naději, že si můžeš přivlastnit celou vinici, že celé dědictví bude tvoje, aby sis mohl sám rozhodovat o tom, co se sluší a patří, můžeš nakonec dojít tak daleko, že i Hospodářova Syna vyvlečeš ven a zabiješ, a to i opakovaně. Co jiného je každý těžký hřích? Jestliže si usmyslíš, že na něj vztáhneš ruku, ani v tom ti Ježíš nebude nijak bránit, tak jako nijak nebránil zatvrzelým odpůrcům v jejich počínání, když svým podobnostvím oznamoval svou vlastní, ale pak také jejich budoucnost. Nakonec oni sami vynesli výrok nad svým osudem: *Zlé bez milosti zahubí a vinici pronajme jiným*.⁽¹⁾

Viš, kolik je vinic, ze kterých byl Pán takto vyvlečen? Dobrý výnos z vinice tvého srdce by mohl alespoň něčím přispět k náhradě těch nedozírných škod, nad kterými jeho Srdce pláče, jako plakalo nad budoucí zkázou milovaného, ale nevděčného města. Pán nepláče kvůli svému krutému osudu. Sám si ho zvolil, aby tě získal a zachránil. Pláče pro ty, které jeho láska místo spásy nakonec jen zavalí a rozdrťí jako *kámen, který stavitelé zavrhl*.

Jak tedy využiješ své svobody? Prohlédni si dobře svou vinici. Co se tu rodí? Nejsou to ve skutečnosti pouze odporná pláňata? Když Pán čeká, že ponese hrozny, proč přináší plané plody? Vyžeň sám zlé vinaře, kteří se tu zabydleli: odvrhni

Dar pravé svobody

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Boží království bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 5,1-7

Zaspívám píseň svému miláčkovi, píseň svého přítele o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Oplotil ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma a judští mužové, sudte mezi mnou a mou vinicí! Co jsem měl ještě udělat své vinici a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že ji spasou, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji nezropily deštěm. Vinicí Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci jeho milou sazenicí. Čekal spravedlnost, a hle - nepravost, čekal právo, a hle - bezpráví!

2. čtení - Flp 4,6-9

O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyslení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou

Dokončení na str. 10

pýchu, která ti brání podříditi se Pánově vůli, potlač sebelásku, která tě naučila měřit všechno svým vlastním prospěchem a potěšením, vyžeň kance a polní zvěř a obnov hradby bdělosti, sebekázně a odříkání. Neboj se, že o něco přijdeš, naopak, *Boží pokoj, který převyšuje všechno pomyslení, naplní tvé srdce, aby - spojeno s Pánem - mělo zájem o všechno, co je správné, nevinné, co je milé*.

I kdybys Hospodářova Syna stokrát vyhnal ven, dokud žiješ, je připraven vrátit se a znovu zúrodnit tvé srdce. Přijmi jeho velkodušnou nabídku: *Pane, vrať se. Ochraňuj, co Tvá pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval. Už od Tebe neustoupím!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 21,41; ⁽²⁾ srov. Ž 80,15.16.19

Svatý Paulín z Yorku

Měl obrovské zásluhy na šíření víry v Anglii 7. století. V této zemi platí za jednoho z nejváženějších světců. Přišel do ní ze slunného italského jihu, aby do jejího věčně pošmourného počasí vnesl paprsky světla, a do její nejistoty vnesl jistotu, kterou svět nemůže dát.

Narodil se v roce 584 neznámo kde na Apeninském poloostrově. O jeho mládí toho moc nevíme, ale je známo, že v roce 601 jej spolu s druhou skupinou misionářů vyslal papež Řehoř I. Veliký do Anglie. Více než dvě desetiletí šířil Paulín pravou víru mezi pohanským obyvatelstvem, v roce 625 pak byl Augustinem z Canterbury, jemuž měl být nápomocný, vysvěcen na biskupa.

Ve stejném roce se Edvin, ovdovělý král Northumbrie (jedno z anglosaských království na Ostrovech) oženil s křesťankou Eteburgou, sestrou krále Kentu – Ebalda. Spolu s ní se do Yorku, sídla Northumbrie, dostal i Paulín jakožto její dvorní kaplan, a tím se rozhodlo o dalších osudech země.

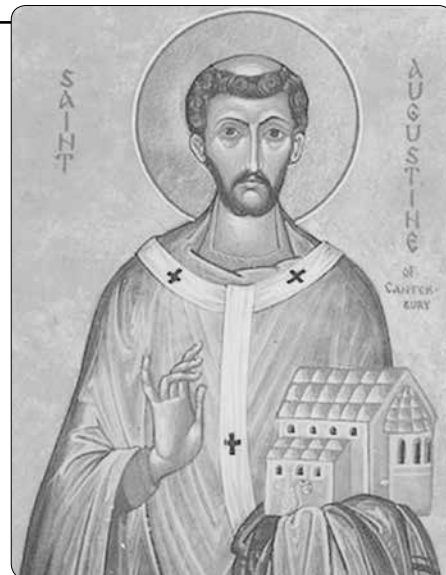
Paulín s Eteburgou se od svého začátku pochopitelně snažili na Edvina působit ve věcech křesťanské víry. Na změnu smýšlení vladaře, který až dosud válčil na všech frontách a nové náboženství přijímal postupně, však měly zásadní vliv dvě události, k nimž došlo během jednoho dne.

Nejprve se jej pokusil otrávenou dýkou zavraždit najatý vrah. V poslední chvíli svého pána zastítil vlastním tělem jeden z jeho rytířů, rána však byla vedena takovou silou, že hrot dýky pronikl rytířovým tělem a zasáhl i Edvino. Otrávené ostří zbraně, byť šlo o povrchové zranění, znamenalo naprostou jistotu smrti.

Edvin ji očekával na lůžku, věda, že proti jedu není obrany. Velkou radost mu v jeho soužení učinila zpráva, že mu manželka Eteburga povila dcerušku Enfledu. Poděkoval svým pohanským bůžkům za tuto šťastnou událost a vyslechl Paulína, jenž ho ujistil, že se za narození zdravého dítěte rovněž modlil. V rozpoložení,

v jakém se nacházel, Edvin biskupovi slíbil, že jestli ho Kristus uzdraví, odvrhne všechny staré bohy a začne se klanět pouze Bohu křesťanů. Na stvrzení svých slov Paulína požádal, aby malou Enfledu pokřtil. Dívka se tak stala první doloženou křesťankou v Northumbrii.

Nedlouho nato se Edvin skutečně uzdravil a podle svého slibu odvrhl modly. Jelikož však byl v jádru poctivým mužem, nemohl se zčistajasna klanět Kristu Ježíši, když nebyl skálopevně přesvědčen o pravosti jeho učení a nepřijímal je v plnosti. Po jeho poznání ovšem skutečně v nitru toužil – nešlo jen o tendenci zachovat si tvář a dodržet královské slovo, eventuálně o politický kalkul. Vzal si na další válečnou výpravu proti jednomu z agresorů,

chtějících přepadnout jeho království, i Paulína. Trávil s ním dlouhé hodiny debatami o křesťanské víře, další dlouhé hodiny o probíraných tématech rozjímal.

A opět: Definitivně ho nepřesvědčily argumenty Paulínovy, nýbrž řeč jednoho z jeho nejbližších pohanských rádců. Ten mu řekl: „Můj pane, když přirovnáme lidský život k času, o němž vůbec nic nevíme, ukáže se, že je podobný rychlému letu vrabčáka, který v zimním období prolétne síní, ve které sedíš u krbu se svými rádci. U ohně je teplo a příjemné, venku zuří bouře, prší nebo sněží. A v jednu chvíli jedněmi dveřmi přiletí vrabec a okamžitě vyletí druhými ven. Když byl uvnitř, necítil na kratičký okamžik ten nepřijemný vtíravý venkovní chlad, avšak ten okamžik pominul, když zase vylétl ven a zmizel ti z očí. Tak je to mu s lidským životem: Člověk se tu objeví na kratičký okamžik a my nevíme, co bylo předtím a co bude potom. Pokud nám tedy toto nové učení nějakou jistotu dá, je podle mne záhodno je přijmout.“

Edvin mu dal za pravdu a 12. dubna 627 – na Bílou sobotu – se v Yorku nechal biskupem Paulínem spolu s ostatními velmoži i stovkami obyčejných lidí pokřtít. Pro Paulína tím začal několikadenní maratón křtů v řece Glen, další kněží křtili žadatele o křest v řekách Trent a Swale. Počty pokřtěných šly do tisíců...

Křesťanství v zemi začalo vzkvétat, nadšený konvertita na trůnu nechal namísto dřevěného kostelíka postavit po Paulínově

výzvě velký zděný a sám se stal tím, který obrací na víru – velkou měrou se přičinil o konverzi krále východních Anglů (jeden z germánských kmenů) Eorpwalda a jeho syna Redwalda.

Pod Paulínovým vedením žil jako pravý křesťanský vládce prokazující dobrotu, spravedlnost a nefalšovaný zájem o své poddané. S jistou nostalgií se později psalo, že za Edvinova panování mohla zemí projít žena s dítětem v náruči, aniž by jí kdo zkrivil vlasek na hlavě.

Paulín byl hlavním šířitelem Kristovy pravdy, nikoho však nenutil ke konverzi silou či hrozbami, jak se to někdy Bohu žel stávalo. Nestrhával pohanské svatyně, ale po malých krůčcích se přibližoval k lidským srdcím, přesvědčoval pohany o falešnosti jimi vyznávaného náboženství a naopak o krásách náboženství křesťanského. Lidé jeho důkazy přijímali a přicházeli získání pro Krista. Jistě, bylo mnoho takových, kteří tak učinili ze zistných důvodů, nicméně nové kostely a kaple se plnily spíše těmi, kteří skutečně uvěřili.

Přišel však rok 632 a v něm osudná Edvinova porážka od waleských vojsk u Harfieldu, kterou král zaplatil životem. Padl v ní i jeho syn Osfryd, druhý syn byl zajat a poté zabit. Etelburga musela s dcerou Enfledou a svými věrnými prchnout do rodného Kentu. Paulín ji samozřejmě doprovázel.

Stal se biskupem v Rochesteru, ale odtud s bolestí pozoroval, kterak noví pohanskí vládcové vyvracejí jeho dobré dílo v Northumbrii ze základů. Přijal sice od papeže Honoria, jenž zamýšlel z Northumbrie vytvořit jednu ze základů církevního života na Ostrovech, pallium a arcibiskupskou hodnost pro nově zřízenou arcidiecézi York, leč ve stávajících poměrech nebylo možné se tam vrátit a navázat na předchozí násilím přerušenu apoštolskou činnost. Nesložil ale ruce do klína a veškeré své úsilí zaměřil na hlásání Krista v kentském království. Neúnavně je procházel a získával pro Krista nové a nové duše.

Tu svou mu odevzdal 10. října 644. Paulín z Yorku nebyl sám, koho Církev svatá vynesla na oltář. Spolu s ním jsou jako svatí uctíváni i Edvin coby mučedník a Etelburga, jež na Paulínův popud vstoupila do kláštera v Lyminge. Paulínova liturgická památka připadá na 10. říjen.

Ingravescentibus malis

- dokončení encykliky Pia XI. o svatém růženci Panny Marie ze str. 2

A jako v nebezpečích veřejných, tak i v soukromých obtížích v každé době prosebně vyzývali Pannu Marii, aby jim dobrotivě pomáhala a vyprošovala úlevu a lék v bolestech tělesných i duchovních. A věru nikdy nebyli oslyšeni, kdo zbožně a důvěrně se utíkali k ní o její přemocnou ochranu.

Stejně veliká nebezpečí ohrožují náboženskou a občanskou společnost i v těchto dobách našich. Velmi mnoho lidí nedbá nejvyšší a věčné autority všemohoucího Boha, jeho příkazů a zákazů, nebo je přímo odmítají. Důsledkem je, že v duších vědomí křesťanské povinnosti slábnou, že v nich víra ochabuje nebo vůbec vymírá, konečně že jsou zviklávány a bídě se hroubí i samy základy lidského soužití. Proto na jedné straně je vidět, jak někde společenské třídy mezi sebou zuřivě zápasí, totiž ti, kdo jsou vlastníky velikého majetku, s těmi, kdo si musejí pro sebe a pro svou rodinu každodenní práci opatřovat živobytí. V některých krajích, jak je všeobecně známo, dospěly věci tak daleko, že právo soukromého vlastnictví bylo zrušeno a všecyk statky byly zespolečenštěny.

Na druhé straně se stát prohlašuje za cosi božského, čemu se prokazuje nejvyšší pocta, hlásá se, že státní řád a státní autorita se musí vši mocí upevňovat a že to je nejúčinnějším bojem proti zhoubným naukám komunismu; přitom však evangelium a jeho moudrost se s opovržením odmítá a usiluje se, aby se znova zavedly bludy pohanů a jejich způsob života. K tomu přistupuje velmi chytře pracující a krajně zhoubná sekta bezbožníků, kteří Boha popírají a nenávidí a vychloubavě se prohlašují za nepřátele věčného Boha. Ti všude se hledí dostat; zlehčují víru každého náboženství a vyhlazují ji z duší; šlapou po všech právech Božských i lidských; a ježto si dělají z naděje v nebeské statky jen posměch a vábí lidi k vybájené blaženosti života pozemského, již se má dosici třeba nejbezohlednějšími křivkami, dobrodružně ženou lidi do zmatků, do krvavých revolucí, do hrůz občanských válek a do všeobecného rozvratu.

Ačkoli však nás obkličují tak četná a tak veliká zla a ačkoliv se pro budoucnost

obáváme pohrom ještě větších, nesmíme malomyslně ani ztrácet naději a důvěru, která se opírá jedině o Boha. Neboť ten, jenž učinil národy a státy uzdravitelnými (srov. Mdr 1,14), jistě neopustí ty, které vykoupil svou drahocennou krví; neopustí svou Církev. Avšak, jak jsme se zmínili již na začátku, obraťme se jako na svou Orodovnici a Přímiluvkyni u něho na blahoslavenou Pannu, která mu je tolik milá; vždyť jak praví sv. Bernard, „je to vůle Boha, který chtěl, abychom všechno měli prostřednictvím Panny Marie“ (*Sermo in Nativ. B. M. V. 1*).

Každý věřící křesťan ví, že mezi různými modlitbami, s nimiž se s užitkem obracíme na panenskou Bohorodičku, zvláště ní a význačné místo zaujímá mariánský růženec. Tento způsob modlitby, jenž bývá zván „žaltářem Svaté Panny“, nebo „breviářem evangelia a křesťanského života“, takto zhuštěně popisuje a důrazně doporučuje náš předchůdce blahé paměti Lev XIII.: „Obdivuhodná modlitba, utkaná z pozdravení andělského, z vložené modlitby Páně, velmi vzácná modlitba, spojená s rozjímáním, modlitba nesmírně nám pomáhající především k tomu, abychom dosáhli života věčného.“ (*Acta Leonis*, 1898, vol. XVIII. pp. 154, 155) To se zřetelně jeví již i z částí, z nichž je tento duchovní věnec spleten. Vždyť kde bychom našli vhodnější a světlejší modlitby?

První modlitba vyšla ze rtů samotného našeho Vykupitele, když jej prosili učedníci: „Nauč nás modlit se“ (Lk 11,1); modlitba to vpravdě nejsvětější, protože se v ní pečuje o Boží oslavu, pokud my lidé to dovedeme, ale současně se v ní myslí také na všechny naše potřeby tělesné i duchovní. A opravdu, jak by nám svou pomocí nepřispěl věčný Otec, když jej prosíme slovy samého jeho Syna?

Druhá je pozdravení andělské, začínající chválami archanděla Gabriela a sv. Alžběty a končící oním dětinně vroucím vyzváním o pomoc blahoslavené Panny nyní i v hodinu smrti naší. K těmto prosbám hlasitě pronášeným přistupuje rozjímání svatých tajemství, při něm si tak živě představujeme radosti, bolesti a vítězství Ježíše

Krista a jeho Matky, že z toho čerpáme úlevu a potěchu ve svých úzkostech a že nás to takřka nutká, abychom i my, následujícíce těchto přesvatých příkladů, po stupních stále dokonalejší ctnosti vystupovali k blažené věčné vlasti.

Modlitba svatého růžence, kterou sv. Dominik – a to jistě ne bez podnětů panenské Bohorodičky a bez vybízení shůry – podivuhodně rozšířil, je jistě snadná a hodí se pro všechny, i pro lidi prosté a neučené. Ale velmi se mýlí, kdo ji zavrhuje jako nudnou formuli, stále a jednotvárně opakovanou a ponechávají ji toliko pro děti a slabé ženy. Zde je nutné si předně uvědomit, že zbožnost – právě tak jako láska – i když mnohokrát po sobě opakuje stále táž slova, tak přece neopakuje totéž, nýbrž stále něco nového, co vyvěrá z nového pocitu lásky. Dále tato modlitba má sice ráz evangelní prostoty a vnitřní pokory a vyžaduje tuto prostotu a pokoru; Božský Vykupitel sám nás však učí, že zavrhneme-li prostotu a pokoru, nemůžeme se dostat do nebeského království: „Amen, pravím vám, neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského.“ (Mt 18,3) Avšak dělali si zpyšnělá doba posměch z mariánského růžence a opovrhuje jím, tak nespočítatelná řada velikých světců každého věku a každého stavu a povolání nejenom považovali růžence za předrahý poklad a velmi zbožně se jej modlili, nýbrž také ho používali jako přemocné zbraně k tomu, aby zapuzovali ďáblu, aby si zachovali bezúhonnost života, aby si rychleji osvojili ctnost, aby zjednávali pokoj lidem. Bylo i mnoho mužů vynikajících učeností a moudrostí, kteří, ač byli velmi zaměstnáni vědeckou prací a badáním, nikdy přece nepřipustili, aby uplynul třeba jen jediný den, v němž by na kolenu před obrazem Matky Boží nevzývali ji touto zbožnou modlitbou. Totéž dělávali i králové a knížata, i když je rozptylovaly rozmanité starosti a práce; a tak růžence nosí a mezi svými prsty svírají nejen lidé prostí a chudí, nýbrž je ke cti také občanům kteréhokoli stavu.

Nechceme tu však pomlčet o tom, že přesvatá Panna sama i v našich dobách velmi důtklivě doporučila růžencovou modlitbu, když se zjevila v lurdské jeskyni a když svým příkladem ji naučila prostou a upřímnou dívku. Jak bychom tedy ve všecko nedoufali, budeme-li řádně, bu-

deme-li svatě, jak se sluší, tímto způsobem prosit nebeskou Matku?

Avšak přejeme si, ctihodní bratři, aby především v tomto měsíci říjnu zvláště horlivě se modlili růžence všichni věřící jak v chrámech Páně, tak v soukromých příbytcích. Ať se v tomto roce modlí hlavně na ten úmysl, aby nepřátelé Boží – všichni ti, kdo věčného Boha popírají a drze jím opovrhují, všichni ti, kdo činí úklady katolické víře a patřičné svobodě Církve, všichni ti, kdož vztekla se bouříce proti Božským a lidským právům, snaží se strhnout lidstvo do zkázy a do záhuby – na mocné modlitby k panenské Bohorodičce konečně byli přemoženi a kajícím se obrátili k řádnému životu a k ochraně Panny Marie a k víře. Ta, která hroznou sektu albigenských vítězně odrazila od křesťanských hranic, ona sama, jsouc uprošena vroucími modlitbami, kéž zapudí i nové bludy, především komunistů, kteří po nejedné stránce a nejedným ohavným zločinem připomínají ony bludáře ze starých dob. A jako za doby křížáků byl mezi evropskými národy jen jediný hlas a jediná modlitba, tak nyní po všem světě, ve velkoměstech, v ostatních městech, ve velkých vesnicích i vesničkách ať všichni se spojí ve vroucích modlitbách a úpěnlivě prosí vznešenou Matku Boží, aby takoví ničitelé křesťanské a lidské kultury byli poraženi; a aby znaveným a úzkostmi trápeným národům zazařil opravdový mír. Budou-li tak činit všichni řádně, s nevýslovnou důvěrou a vroucí zbožností, musíme doufat, že jako v dobách dřívějších, tak i nyní blahoslavená Panna vyprosí u svého Božského Syna, aby se bouře zmírnily a ustaly; a že po této chvályhodné horlivé modlitbě věřících přijde zářivé vítězství.

Svatý růžence není jenom velmi účinnou pomocí k tomu, aby nepřátelé Boha a náboženství byli poraženi, nýbrž probouzí v našich duších i evangelní ctnosti a pomáhá jim v rozvoji. A to především živí víru, která nových sil a omlazení nabývá vhodným rozjímáním svatých tajemství při růženci a povznáší mysl k pravdám od Boha nám zjeveným. To je jistě velmi prospěšné v těchto našich dobách, kdy do duší i četných křesťanů vnikla jakási znechucenost k duchovním věcem a kdy se mnohým křesťanské učení jaksi omrzelo.

Modlitba růžencová oživuje naději v nesmrtelná dobra, jelikož triumf Ježíše Krista a jeho Matky, který rozjímáme v poslední

třetině této modlitby, nám ukazuje otevřené nebe a zve nás k dosažení věčné vlasti. Když tedy se zmocnila lidí taková touha po pozemských věcech, když den co den se lidé vášnivěji shánějí po prchavém bohatství a po pomíjejících rozkoších, modlitba růžencová volá je zpět k nebeským pokladům, „kam se nedostane zloděj a kde není ničiči mol“ (Lk 12,33), a ke statkům, jež budou trvat navždy.

Poněvadž pak u mnohých ochabla a vychladla láska, jak by nebyli rozníceni k nové lásce všichni ti, kdo – jak tomu bývá při růženci – s rozbolavěným srdcem rozvažují umučení a smrt našeho Vykupitele a úzkostí jeho Sedmiboletné Matky? Z této lásky k Bohu se jistě vyvine horoucnější láska k bližním, bude-li se pozorně rozjímat, kolik námah a obětí vytrpěl Kristus Pán, aby všem byl znova umožněn přístup ke ztracenému dědictví dětí Božích.

Dejte si tedy, ctihodní bratři, na tom záležet, aby se tato užitečná modlitba den ode dne více šířila, aby ve všech lidech zvyšovala zbožnost a aby jí všichni měli v největší vážnosti. Velmi důkladně a přesvědčivě vysvětlujte věřícím všech stavů krásu a užitečnost této modlitby i vy sami i ti, kdo jsou vašimi pomocníky v péči o svěšené stáde. Ať z ní čerpá sílu mladý věk, ať jí udržuje na uzdě vzrůstající se špatná hnutí a uchová si v bezpečí a bez úhony čistotu duše; ať v ní nalézají i staří lidé ve svých úzkostech a těžkostech klid, útěchu a mír. Těm pak, kdo pracují v Katolické akci, ať je pobídkou, aby se svému přijatému dílu apoštolátu věnovali s horlivostí a pílí ještě větší; a lidem nešťastným všeho druhu – zvláště těm, kdo leží na smrtelném loži – ať škýtá ulehčení a zvyšuje naději na věčnou blaženost.

Hlavně pak ať otcové a matky jsou v této věci vzorem pro své potomstvo; především však, když v podvečer se k rodinnému krbu všichni členové rodiny vracejí z práce a z povolání, tu ať před přesvatým obrazem nebeské Matky jedním hlasem, v jedné víře a jednomyslně kruh dítek se modlí růžence, a rodiče na prvním místě. Je to velmi krásný a spásný zvyk, jehož důsledkem nepochybně bude, že v rodinném soužití bude vládnout jasný pokoj a vyprosí se nadpozemské dary. Proto když se nám velmi často stává, že přijímáme novomanžele při audienci a že je otcovsky oslovujeme, rozdáváme jim svatý růžence a co nejvíceji

jím tuto modlitbu doporučujeme; a znova a znova je napomínáme – dovolávající se i svého vlastního příkladu – aby ani v jediný den, i když by byli tísněni velmi četnými a velmi těžkými pracemi, neopomenuli se pomodlit svatý růženec.

Z těchto důvodů, ctihodní bratři, pokládali jsme za vhodné, abychom vás a všechny vám svěřené snažně vybidli k této zbožné modlitbě a nepochybujeme, že uposlechnete tohoto Našeho doporučení rádi, jako Nás rádi posloucháte také jindy, a že se vám dostane hojných plodů. Avšak i jiná věc Nás teď, když píšeme tuto encykliku, k tomu nutká; je Naším přáním, aby všichni Naši synové v Kristu s Námí Bohu Otci nesmrtelné díky vzdávali za to, že Nám šťastně vrátil pevnější zdraví. To – jak jsme již psali při dané příležitosti (srov. *List ke kard. Pacellimu*, in *L'Osservatore Romano*, 5. září 1937, č. 207) – připisujeme přimluvě panny z Lisieux, totiž sv. Terezie od Ježíše; víme však, že od předobrotivého Boha Nejvyššího všechno přichází k nám rukama Matky Boží.

A nakonec, poněvadž zrovna před nedávnem veřejně vydaným tiskopisem v zalespené opovázlivosti byla blahoslavená Panna zneuctěna neslýchanou urážkou, nemůžeme se zdržet a při této příležitosti společně s biskupy a lidem onoho národa, jenž uctívá Pannu Marii jakožto „Královnou polské říše“, této vznešené Královně dáváme – i jako projev Naší dětinné úcty k ní – povinné zadostiučinění a celému katolickému světu s lítostí a rozhořčením ohlašujeme tento svatokrádežný zločin, jenž beztretně byl spáchán v civilizovaném národě.

Zatím však jako záruku nebeských milostí a jako projev své otcovské dobroty i vám, ctihodní bratři, i stádcům každému z vás svěřeným udělujeme v Pánu s neokonečnou láskou apoštolské požehnání.

Dáno v Castel Gandolfo u Říma dne 29. září, ve svátek sv. Michaela archanděla roku 1937, v šestnáctém roce Našeho pontifikátu.

PIUS XI.

Ingravescentibus malis.

Encyklika Sv. otce Pia XI. o svatém růženci bl. Panny Marie., ČKD, 1937/5, str. 441–447, citováno dle: <http://depositum.cz/knihovny/ckd/strom.clanek.php?clanek=24795> (Redakčně upraveno)

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (22)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Pátek 17. 7. 87, 20 h.

† Musíš se naučit se Mnou mluvit mezi lidmi. Uprostřed jejich hlasů slyšet Můj. Ptát se, radit. Zkus to, Já ti pomohu.

Toužím po tvé otevřenosti vůči Mé přítomnosti nejenom tehdy, když jsme sami. Toužím po ní stále.

Neděle 19. 7. 87, 9:15 h.

– Včerejší večerní Eucharistie byla plná Tvé obětavé lásky. Tak veliké a tak cituplné, jakou znám z Tvých doteků. A znovu slzy, které i tak nejsou ničím ve srovnání s Tvou dobrotou, porozuměním, soucitem a obětí bolesti.

A znovu ten pocit, že se dusím, poněvadž nemohu vyjít ze sebe, abych přilnula k Tvým nohám, můj Kriste.

Žiji mezi dvěma pocity: touhou vstoupit do ohně Tvé lásky a oběti, anebo strachem před utrpením, které je takřka hmatatelné.

Vezmi to všechno a učiň, co chceš.

† Vzal jsem ti všechno. Zůstala jenom láska a strach. Potom ti strach také vezmu. Zůstane jenom láska plná radosti a utrpení.

Utrpení bude trvat tak dlouho, dokud se nesplní tvá oběť lásky.

Tedy zůstane radost ze Mne a ve Mně.

– Stále mám v srdci Tvůj pohled lásky před rokem a stále jsem obklopena touto láskou plnou smutku i bolesti, láskou tak velice milující nás, kteří Ti způsobujeme tu bolest...

† Plač, dítě. Tvé slzy lásky jsou pro Mne darem, který mírní bolest nevědomosti.

† Ke svatosti se dochází skrze utrpení pochopení sebe i Mě. A snášení sebe ve tváři Mé svatosti. A spálení všeho v ohni čisté lásky.

„Tak tedy muž opustí otce a matku a přikloní se ke své ženě a oba budou jediným

tělem: toto tajemství má velký dosah; chci říci, že se vztahuje na Krista a církev.“ (Ef 5,31–32)

† Tak by se měla spojit se Mnou duše, která odpověděla na Moje volání lásky snoubenecké.

Neděle 19. 7. 87, 22:40 h.

† Různými způsoby vedu lidi. Mezi těmi, jejichž cesty jsou podobné, je porozumění. Nemá význam ani století, ani doba spolužití se Mnou.

Pondělí 20. 7. 87, 23:40 h.

† Neboj se Mé lásky. Já ti ji přece dávám, i když prostřednictvím člověka.

Každá láska, pokud je čistá, je Moje. Já přicházím do srdcí a dávám ji, a raduji se, když se Mé děti o ni dělí.

Raduj se, Má snoubenko, toužím nejenom po tvých slzách, ale i po úsměvu.

Úterý 21. 7. 87, 22:25 h.

– Nedělám nic užitečného...

† Obětování sebe na zadostiučinění je užitečnější než veškerá vnější působnost. A je nejdokonalejší formou modlitby.

Čtvrtek 23. 7. 87, 9:15 h.

† Chci ti projeviti jemnost Mé lásky a horoucnost Mé lásky, i sladkost, dobrotu, jemnost i pečlivost Mé lásky. Chci ti vyjeviti mnoho odstinů Mé lásky, protože takovou obklopuji každé Mé dítě. A velmi si přeji, aby Mé děti vztahovaly své ruce a objímaly Mě s důvěrou a odevzdaností. Chci je obejmout, chci je přitulit, tišit bolest z oddělení a působit jim radost.

Nechci vaše činy – chci vaši lásku a důvěru. Jste maličci a bezradní a zůstane te takovými.

Neničte svými ambicemi svá dětská srdce. Nebuďte dospělými s jejich samostatností, sebejistotou, horečnou činností. Buďte bezradní, slabí, vyhledávejte stále Moji péči a Mou podporu. Poněvadž takoví opravdu jste a takové vás miluji, takové vás potřebuji. Toužím po vaší odevzdanosti a důvěře, abych vás mohl přenést skrze zlo a bolesti světa tam, kam jdu,

a skrze vaši nevinnost a čistotu rozevírat srdce, otvírat oči těm, co se ztratili – pozvedat je a milovat.

Mé děti, nebojte se být malými vůči světu – slabými a neschopnými. Já tak velice toužím, abych vás mohl nasměrovat, vést krok za krokem. Toužím vás mít stále ve svém náručí.

Nevytrhávejte se a neutíkejte za svými plány, touhami. Usilujte o to, abych Já za vás rozhodoval, plánoval, působil. Já to udělám lépe. Vy máte být jenom odevzdání a důvěřiví.

Já jsem – toužím vás mít spojené s Mým Srdcem.

Od každého Mého dítěte očekávám lásku, avšak od každého očekávám jiný způsob, jak lásku vyjadřovat, protože každému jsem dal jiné srdce, jinou mysl, jiné podmínky růstu a rozvoje. A jinak přicházím ke každému.

Prosím tě, miluj všechny Mé děti. Buď prostá, přirozená a otevřená vůči každému. Každý je slabý a ubohý a potřebuje dobro, a nejvíc ti, pro které je tak těžko uvěřit a smířit se se svou slabostí, bezmocností, se svojí lidskou bídou.

Odevzdávej Mi ve svém srdci všechno, co tě potkává: každou radost, každé trápení, každý smutek a toužení. A také každého člověka, kterého potkáš, i každou činnost, kterou konáš.

Tak moc Mi můžeš dát v každé chvíli. Po tom od tebe toužím a to očekává Mé Srdce.

Děl se se Mnou o všechno, Mé dítě. Já to všechno přijmu, nasytím svou láskou, proměním a učiním z toho dokonalý dar, obět zadostiučinění, kterou složím před Otcovým trůnem.

„Ale v tom všem velikolepě vítězíme prostřednictvím toho, jenž si nás zamiloval. Ano, jsem si tím jist, ani smrt, ani život, ani andělé, ani kněžata, ani přítomnost, ani budoucnost, ani mocnost, ani výšina, ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nedokáže odloučit od Boží lásky projevené v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,37–39)

Čtvrtek 23. 7. 87, 23:45 h.

† Každá věc Mně odevzdaná s láskou přinese dobré ovoce. Já se o to postarám, narovná, napravím. Důvěřuj i tehdy, když ničemu nebudeš rozumět, když budeš spatřovat zlo a pád. Všechno je v Mé moci a obrátí se k dobrému.

– A lidé?

† Lidi prosévám jak obilí. Plevy odletí s větrem, a zrno zůstane a bude čisté. Zůstane zdravé zrno a semelu je na mouku, aby se z ní upekla chléb k jídlu a hostie k obětování.

Nestarej se o plevy, ty musejí odpadnout při silnějším závanu. Takové je Moje právo.

Nesnaž se dozvědět – snaž se důvěřovat.

– A to Tvoje dítě – jak bude oddělené?

† Je obětní hostii za ty, kteří mají být chlebem k jídlu pro hladové.

– Viděla jsem dnes Tvého služebníka a další Tvé vyvolené v nejednotnosti a nesouladu.

† Ukázal jsem ti to, abys věděla, jak mnoho obětí a modliteb je právě zapotřebí za Mé vyvolené, aby obstáli.

Pátek 24. 7. 87, 9 h.

† Kdyby lidé byli více obráceni ke Mně a pozorněji naslouchali, mohli by být mnohem moudřejší, viděli by v pravdě sami sebe a oceňovali by se ve světle Mé moudrosti.

Velmi mnoho – vlastně všechno dělají bez dovolávání se Mé moudrosti, místo toho užívají své vlastní, lidské rozumování a předvídaní.

Nejčastějším motivem je okamžitá realizace vlastních přání s velice zúženým pohledem a bez zamýšlení se nad důsledky.

Motivem pro takový lehkomyšlný postup je pýcha a sobectví – hlavní lidské hříchy, které začaly v Ráji pod stromem pravdy.

Postupujete tak jako Eva: bezmyšlenkovitě, krátkozrace, uspokojující chvilková chtění proto, abyste si dopřáli a druhým imponovali. Dokonce i ti, které jsem si vybral, ve velké míře, více nebo méně vědomě postupují stejně.

Napadlo tě, že takové jsem vás stvořil.⁽¹⁾

Stvořil jsem vás omezené – to je pravda, ale dal jsem vám srdce, které může milovat, a rozum, kterým můžete usilovat o rozlišování.

Nadto jsem vám dal Moje slova a poslal jsem také Mého Syna, který vám všechno objasnil a ukázal svým životem.

Stále k vám mluvím a ukazují pravdu i dobro, ale vy jste raději slepí a hlu-

ší – zahledění jenom do sebe. A navzdory Mé všemohoucnosti jsem vůči vám bezmocný, poněvadž jsem vám dal srozumitelnou vůli.

Z lásky jsem vám ji dal. Nechtěl jsem, abyste byli jako zvířata podřízeni Mé moudrosti.

Přál jsem si, abyste si lásku a moudrost vybrali dobrovolně a abych vás tak mohl obšťastnit jako Mé skutečné děti, zrozené z Mého Ducha a z Mé lásky.

Ale vy se rozhodujete vybírat si zlo a hloupost a odříkání se dědictví, které je vám předurčeno v Mém království. Jediným prostředkem poměrně úspěšným, abyste se zachránili, je ještě bolest, utrpení a strach. I takové kruté prostředky musím používat, protože vás miluji a je Mi vás líto, že směřujete k vlastní záhubě. Ještě to jediné vás navrací a chrání.

Musím vás polekat a způsobit vám velkou bolest, aby se vám zachtělo otevřít oči a navrátit se z cesty ztracení. Musím to udělat, abych zachránil tisíce Mých dětí, které každý den požívají satan.

Vy to nevidíte, poněvadž pro vás je výhodnější být slepými, ale já to všechno vidím. Slyším volání a vidím zoufalství a úzkost hynoucích, bolestný křik, který už nikdy nepřestane. Tak jako nikdy neustane radost a štěstí těch, kteří zůstali se Mnou.

Děti, které se obětují za druhé, zachránějí tisíce, ačkoliv podle lidského hodnocení nedělají nic.

Jiná je opravdová míra skutečnosti a jiná je ta lidská.

Dnes jsem ti dokonce dal znamení, že tvoje starost o někoho byla přijata. A k té osobě jsem přišel ve dvojí Hostii, kterou jsi dostala. Neví o tom, ale stalo se to a jednou to pozná.

Toužím k tobě promlouvat za všech okolností, nejenom tehdy, když klečíš přede Mnou.

Vůči každému Mému dítěti mám stejnou touhu. Chci, aby každý žil s otevřeným srdcem, aby spojení se Mnou stále existovalo. Abych vás mohl nepřetržitě živit Mojí láskou a pravdou.

Vy nemusíte nic dělat, jen toužit po tom pokrmu. Tak jako dítě v lůně matky ji obklopené a s ní spojené, aby mu její životodárná síla dávala život.

Takové musí být spojení duše se Stvořitelem. To není metafora – taková je du-

Nejkrásnější květ ráje (23)

KRÁLOVNO PANEN

CTNOST MÍRNOSTI U PANNY MARIE

„Lepší je bezdětnost při ctnostném žití; památka na ctnost je nesmrtelná a dochází uznání u Boha i u lidí.“ (Mdr 4,1)

Církev nás učí, že křesťanský život je neustálé pokání, které musíme podstoupit na odčinění našich hříchů. Náš božský Spasitel nám tuto velikou pravdu řekl těmito slovy: „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahnete.“ (Lk 13,3)

Cílem pokání je na prvním místě zdržovat se, tak jak rozum a víra vyžadují, nezřízených smyslových požitků, ke kterým je naše padlá přirozenost nakloněna. Tak silná je tato náklonnost, že jsme vždy v nebezpečí upadnout do bahna neřesti. Jak mnoho křesťanů svojí nezkrocenou fantazií ztratilo jak svou duši, tak i tělo zároveň!

Proto nám Církev svatá ukládá povinnost půstu a tím nám pro naši mysl uděluje výhody, které plynou z tohoto blahodárného úkonu. Půst působí „potlačování neřesti, povznáší mysl, uděluje ctnosti a je neustálým zdrojem odměny“⁽¹⁾.

Budme tedy vděční, tak jak máme být, za křesťanské umrtvování, skrze které získáváme tolik velkých výhod v tomto čase i pro věčnost.

* * *

Poněvadž Panna Maria nebyla poskvrněna dědičným hříchem, neprožívala v sobě tuto nezřízenou náklonnost ke smyslovým potěšením, zhoubný to následek hříchu našich prvních rodičů. Naplněna milostí vždy uchovala pravou rovnováhu mohutností své duše. Konala všechny svoje skutky snadno a s radostí, nemusela si činit násilí, aby uchovala tu rovnováhu svých duševních schopností, které vyžaduje rozum a Boží zákon.

Přesto se Panna Maria podřídila svobodně zákonu pokání a umrtvování a zřekla se těch potěšení, která jiní hledají s neuhasitelnou touhou. Celý její život byl neustálým strádáním a sebezapíráním. Její půst a zdržování se od jídla byly nepřetržité. Přijímala pouze to, co bylo nezbytné pro život a nic více. Umrtvovala všechny své smysly, takže je nesnadné říct, ve kterém umrtvování obzvláště vynikala, zda v umírněnosti pohledu, v pokorném chování, střídmosti slov, anebo v důstojných pohybech.

Je proto přirozené, že její nebeský Ženich našel v ní ve všem zalíbení. Plodem této mírnosti bylo, že Panna Maria obdržela neobyčejnou schopnost důvěrně rozmlouvat se svým Nejmilejším, nebeskou radostí, která prozařovala její tvář, panen-skou krásu, jež vyzařovala z její přítomnosti, něco tak nepopsatelně nádherného a vznešeného, že celý její vzhled byl spíše nebeský než lidský: „Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holo-buce pod závojem!“ (Pís 4,1)

* * *

Ctnost mírnosti je nezbytná pro křesťany, kteří chtějí žít podle Božího zákona. Když tato ctnost schází, pak se duch stává otrokem těla. Nemůže tak nadále mít zálibu v nebeských věcech, jak sv. Pavel říká: „Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha.“ (1 Kor 2,14)

Skutečně, obžerství a hýřivý život přirozeně brání rozumu a uhasíná duchovní

chovní skutečnost, takové jsou proporce možnosti.

Podívej se na sebe v roli embrya, a tehdy poznáš pravdu o své nemohoucnosti a závislosti. Poznáš nesmyslnost všech vlastních ambicí a počínání beze Mne, bez rozpoznání Mé vůle. Poznáš také rozsah Mojí péče a Mé lásky.

- Zamyslela jsem se nad tím, jakým způsobem je určována tematika toho, o čem ke mně Pán promlouvá.

† Prostřednictvím různých situací ti ukazují problémy, o kterých s tebou chci hovořit, abych tě mohl vychovávat i vést. A ty v závislosti na tom, nakolik máš otevřené oči i srdce, vidíš, prožíváš a tážeš se.

Zaměř se na cíl těch rozmluv: není to pro uspokojování tvé zvědavosti, ale abych tě vychovával.

Stejný cíl má Písmo svaté a různá proctví. A všechno proto, abych vám dal štěstí života ve Mně.

Chci každého připravit na plnost štěstí. Každý dostane podle míry své touhy a vroucnosti ve spolužití se Mnou plným lásky.

„Její cesty jsou plné slasti, všechny její stezky vedou k blaženosti. Je stromem života tomu, kdo ji uchopí, a kdo ji třímá, nabývá štěstí.“ (Př 3,17–18)

Pátek 24. 7. 87, 15:05 h.

† Jestliže člověk pozná, Kým skutečně jsem, musí plakat nad sebou i nad lidstvem.

Ukazuji ti jenom částečku té pravdy. Kdybys ji poznala celou, nemohla bys žít pro bolest z pravdy o sobě a poznání štěstí Mé lásky.

Nelituj slz lásky. Ničeho nelituj. Vůči lásce, jakou máš ve Mně, je všechno ničím.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: *Świadectwo. Dziennik duchowy.*
Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań,
wydanie drugie zmienione, 2018.
Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Pravděpodobně tato věta a několik následujících, které Alice nijak neoznačila, jsou sdělení Boha Otce.

světlo. Je tedy marné hledat moudrost mezi těmi, kteří žijí v bohatství a hojnosti. „Moudrost nelze najít v krajích, kde člověk žije rozkošně.“ (Job 28,13)⁽²⁾ Navíc, nestřídmost, která bují na zábavách, často vyvolává hádky a rozepře a je známá také skutečnost, že na obžerství umírá více lidí než na nemoci. A co je ještě horší, nestřídmost vyvolává v člověku každý druh nečistých myšlenek, které se projevují slovy, gesty a skutky v rozporu se svatou mírností; tím hrubne srdce a připravuje cestu do věčného zavržení.

PŘÍKLAD - BLAHOŠLAVENÁ ALŽBĚTA PICENARDI

Tato zářivá služebnice Panny Marie se narodila v městě Mantova roku 1428. Od svého dětství dávala přednost modlitbě a ústraní před dětskými hrami, čímž se mohla tušit veliká svatost, kterou jednoho dne získá. Díky živé oddanosti k blahoslavené Panně se po smrti matky uchýlila do domu své sestry a požádala, aby mohla přijmout hábit třetího řádu Služebnic Panny Marie. Od té chvíle se stal její život neustálým cvičením těch nejryzejších ctností. Bez ustání rozvažovala o Ježíšově utrpení a o bolestech Panny Marie a nikdy nenechala projít den bez očištění své duše ve svátosti smíření, aby mohla přijmout Nejsvětější eucharistii s větším

duchovním užitekem. Často se modlila a vždy nosila železný řetěz na svém těle jako pokání. Každý den se modlila modlitbu Církve s velkou horlivostí a zbožností a usilovala proniknout do mystického a vznešeného smyslu liturgických modliteb i Pisma svatého.

Její svatost a příklad přitahovaly mnoho urozených žen, aby sloužily Bohu. Pod jejím moudrým vedením tyto ženy tak získaly velký stupeň dokonalosti. Mnoho klášterů servitů nebo mantelátek bylo založeno za pomoci blahoslavené Alžběty.

Panna Maria, jejíž byla vyvolenou dcerou, se jí zjevila vícekrát v její cele a přátelky s ní rozmlouvala. Tak velká byla moc její přimluvy, že stačilo, aby ji někdo poprosil o modlitbu, a tím skrze ni obdržel od Panny Marie všechny milosti, o které prosil. Byla tedy známa jako „prostřednice u Matky Boží“.

Její pokora byla tak veliká, že sebe považovala za tu nejbídnější osobu a Bůh ji za to obdařil mnoha milostmi. Všeobecně se myslí, že blahoslavená Alžběta nikdy neztratila svou křestní nevinnost. Obdržela také dar proctví ve velké míře a kromě jiného předpověděla i svou smrt v roce 1468 ve čtyřicátém prvním roce svého života. Mohla také rozjímat nad Dítětem Ježíšem a jeho svatou Matkou, kteří v tom okamžiku byli přítomni, aby jí pomohli přejít z času na věčnost.

Tělo blahoslavené Alžběty odpočívá v městě Mantova v kostele sv. Bernarda. Tato velká služebnice Panny Marie neustále získává mnoho milostí od Boha pro ty, kteří se k ní s důvěrou obracejí. Papež Pius VII. ji blahořečil 20. listopadu 1804.

MODLITBA

Ó Panno Maria, Ty jsi nejvíce naplněna ctností mírnosti ze všech panen, Ty jsi také okusila více než všichni ostatní čistě radosti duchovního života. Pomoz mi, prosím, abych zvítězil nad smyslovými pokušeními, abych si mohl uchovat čistotu těla i duše a mohl tak okusit s Tebou duchovní radosti, které jsou nám přislíbeny pro zásluhy Ježíše Krista, našeho Spasitele. Amen.

KRÁLOVNO VŠECH SVATÝCH

KORUNOVÁNÍ PANNY MARIE V NEBI

„Na hlavu jí vložil královskou korunu a ustanovil ji královnou místo Vašti.“ (Est 2,17)

Zmrtvýchvstání a nanebevzetí Panny Marie vzápětí následovalo korunování v nebi. Mariin vstup do nebeské slávy byl oslaven velkými projevy té největší radosti všech přítomných u nebeského dvora. Vtělené Slovo povstalo při příchodu své Matky a posadilo ji po své pravici. Pak ji korunovalo korunou, která byla jasnější a zářivější než jakákoliv královská čelenka ozdobená vzácnými kameny: *Corona aurea super mitram eius.* (Sir 45,14)⁽³⁾ Pak v zajedno andělský sbor nechal zaznít radostný zpěv: *Regina Coeli, laetare, alleluia!*⁽⁴⁾

Na koruně, která zdobila Mariino čelo, byly vyznačeny její vynikající přednosti a nejslavnější skutky, které vykonala během svého života.

Ach, Panna Maria byla skutečně hodna korunování v nebi. Copak díky zásluhám Ježíše Krista, svého Syna, nerozdrtila pyšnou hlavu věčného nepřítele? Neobětovala sebe i Pána Ježíše k smrti pro vykoupení lidstva? Copak nebyla tou neporazitelnou Pannou, která zvítězila nad světem a ďáblem?

Raduj se, má duše, že Panna Maria, tvá Matka, byla korunována Všemohoucím

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

zdatnost nebo činnost, která si zaslouží chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Evangelium - Mt 21,33-43

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte podobnost: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabil, třetího ukamenovali. Hospodář poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu

než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslil si: »Na mého syna budou mít ohled.« Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: »Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

za Královnu všech svatých a prohlášena za Vládkyni a Paní nebe i země.

* * *

Mezi svatými, kteří vládou v nebi, jsou někteří, kteří kromě koruny slávy, jež zdobí jejich čelo, obdrželi také zvláštní

odměnu na znamení jiné zvláštní zásluhy, kterou získali během života. Tento znak se nazývá svatozář a je trojího druhu: svatozář mučedníků, učitelů a čistoty.

Matka Boží neobdržela svatozář v přísném slova smyslu, neboť její koruna slávy je tak oslňující, takže zastíňuje všechny ostatní známky jednotlivých odměn. Neposkvrněná čistota její duše, horlivá láska, kterou hořelo její Neposkvrněné Srdce, dokona-

lá znalost Božích tajemství, všechny tyto skutečnosti jsou dokonale vyjádřeny nesrovnatelnou náherou její koruny slávy, která ozařuje svou jedinečností krásu všech korun svatých dohromady.

Zatímco se slunce odělo v její královský šat, a měsíc slouží jako podnož jejích nohou, dvanáct zářivých hvězd obkroužilo její hlavu v zářivé kráse, jako by chtěly ještě zkrášlit její korunu slávy: jsou vnějším znakem jejích výjimečných ctností a vzácných darů, které okrášlily její duši.

Třebaže byla korunována s takovou velkolepou slávou, Panna Maria přesto neztratila nic z milující mateřské lásky, kterou jí Bůh vlil do srdce, když u paty kříže byla ustanovena naší duchovní Matkou. Naopak, její vlídnost, milosrdenství, slitování jsou znásobeny jejím korunováním. Používá svého vysokého postavení jen k tomu, aby nám pomáhala a vyprošťovala nám milosti.

Ach, jaké je štěstí mít naši Královnu, tak vznešené stvoření, která je zároveň naší nejněžnější Matkou ze všech matek!

* * *

Stává se, že jsou někdy obrazy Panny Marie, které jsou uctívány na mnoha poutních místech, korunovány s velkou slávou představiteli Církve. Tyto obřady

jsou však jen slabým a vybledlým stínem vznešené nádhery její korunovace v nebi. Bylo by špatné pohlížet na tyto úkony jako na prázdné nebo jako na unáhlenou troufalost; je to pouze synovská zbožnost, kterou si Církev připomíná zde u obrazu Panny Marie skutečnost, že u paty kříže

se stala naší Přímluvkyní a Matkou.

Vykupitel, jenž umístil na čelo Panny Marie korunu věčné slávy, tím chtěl odměnit věrnost své Matky. Stejně tak zlaté koruny, kterými posvěcení služebníci zdobí obrazy Neposkvrněné Panny, jsou znamením veliké pocty ze strany lidstva své vznešené Dárkyni. Je to také skutek odčinění za nevděčnost, kterou se jí mnozí odměňují, a vyjádření lásky za odčinění tolika

urážek, které hříšníci páchají proti naší vznešené a milosrdné Královně. A Panna Maria, jako něžná a milující Matka, nepohrdá těmito skutky odčinění, ale laskavě je přijímá jako znamení synovské lásky lidstva.

PŘÍKLAD - ZÁZRAČNÉ UZDRAVENÍ DVOU NĚMÝCH CHLAPCŮ

Zbožným zvykem v katolických zemích je na vnější zdi domů umístit obrázek či sochu blahoslavené Panny, aby si kolemjdoucí připomněli vzdát něžnou poctu Královně nebe. Jak milé jsou tyto úkony úcty k Matce Boží, můžeme vidět u zázraku, který se udál v městě Reggio v oblasti Emilia navečer dne 29. dubna 1596.

Řeholní bratři Řádu služebníků Mariiných namalovali na vnější zeď své zahrady obraz Panny Marie a obyvatelé ji tak nikdy neopomněli pozdravit, když procházeli kolem. Zbožnost k tomuto obrazu časem zesílila a malé děti přicházely se svými rodiči před něj každý večer zapívat mariánské chvály.

Jednoho dne se stalo, když bylo několik lidí takto shromážděno, že byl mezi nimi i patnáctiletý Marek z Castelnua di Garfagnana, který byl slepý i němý.

Když klečel se sepjatými dlaněmi k modlitbě a takto vyjadřoval svou něžnou úctu k Panně Marii, najednou pocítil, že se v jeho ústech pohnul jazyk a přemožen radostí zvolal: „Ježíši, Maria!“ Panna Maria vyslyšela prosby ubohého chlapce. Dokonale se uzdravil.

Pověst o tomto zázraku se rychle rozšířila a brzy také zastihla biskupa města Modeny, monsignora Claudia Rangoniho, který zahájil kanonické prověření zázraku.

Mezitím i další němý chlapec přišel s prosbou před tento obraz Panny Marie a rovněž byl náhle uzdraven. Nejvyšší pontifik, papež Klement VIII., po těchto zázračných událostech prohlásil obraz za zázračný a ustanovil, aby byl uctíván jako zázračný všemi věřícími.

Avšak zázrak následoval za zázrakem a dne 6. června následujícího roku 1597 v přítomnosti Alfonse II., vévody z Ferrary, Modeny a Reggia a jeho manželky Markéty Gonzagy byl posvěcen základní kámen pro velkolepý kostel. Tento kostel je dnes znám jako „poutní místo Panny Marie z Ghiary“⁽⁵⁾.

MODLITBA

Radujeme se s Tebou, ó neposkvrněná Panno, ze slávy, kterou Ti Tvůj Syn, pravý Bůh a pravý Člověk, daroval v den Tvého korunování. Pomoz nám, prosíme, abychom také my po tomto krátkém životě mohli rozjímat Tvou nesrovnatelnou slávu v nebi. Amen.

(Pokračování)

A. M. LÉPICIER: *The Fairest Flower of Paradise*. London 1922. Str. 280-291

Zdroj: <https://archive.org/details/FairestFlowerOfParadise1922/page/n4/mode/2up>

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Modlitba preface v době postní, Římský misál.
- (2) Překlad Dr. Hejčla dle Vulgáty. [pozn. překl.]
- (3) Korunu zlatou na čepici jeho. (Překlad Dr. Hejčla) [pozn. překl.]
- (4) Raduj se, nebes Královno, aleluja! [pozn. překl.]
- (5) Kronika řádu servitů.

Doprovázení umírajících

Ve škole blahoslavené sestry Euthymie

P. Dr. Peter Dyckhoff líčí dojemně svoje první setkání s umírajícím. Jako přípravu na kněžskou službu prodělal hned po maturitě praktikum na münsterské klinice, kde směl doprovázet k smrti jednoho muže s rakovinou jícnu a musel se vypořádat také s otázkou eutanazie. Zvláštním řízením byl upozorněn na život právě tehdy blahorečené sestry Euthymie Üffingové, která v roce 1948 převzala vedení Rafaelovy kliniky a roku 1955 sama zemřela na následky rakoviny. Její svědectví mu pomohlo „záračným způsobem“ uskutečnit úkol doprovázení umírajícího. Vypráví:

Už před maturitou jsem měl tajné přání stát se knězem, ale nikomu jsem o tom neřekl. Na tomto přání totiž ležel stín, který mi působil strach. Jako kněz bych byl volán k umírajícím – buďto do nemocnice, nebo dokonce na místo neštěstí. A často, jak jsem slyšel, zraněný člověk zemřel dříve, než kněz přišel. Ambulance nesmí mrtvého už dopravovat, to smí jen pohřební služba. Jak bych si s tímto vším poradil, kdybych se stal knězem? Přání a vnitřní volání ale byly tak silné, že jsem se rozhodl, jako první věc po maturitě, vyrovnat se s umíráním a se smrtí.

Mluvil jsem o tom mezi čtyřma očima s kaplanem Heinzem Lökerem, který nás doma často navštěvoval.

Ten měl pro mě pochopení a obstaral mi místo na Rafaelově klinice, kde jsem mohl po necelý rok absolvovat praktika péče o nemocné. Navzdory vůli svého otce – matka se držela zpátky – začal jsem pracovat na „oddělení sedm“ vnitřního lékařství, protože tady docházelo k většině úmrtí. Prosil jsem sestru Felicii, staniční sestru, řeholnici mimořádné dobroty, aby mě kromě běžné denní práce seznámila s nějakým umírajícím člověkem. Také ona měla pro mne velké pochopení a především trpělivost, protože strach, který jsem musel překonat, byl vepsán v mém oblíbení. Po několika dnech jsem už směl rozdělovat jídlo, přičemž jsem musel přesně dávat pozor, který pacient jaké jídlo dostane. Záměny by mohly mít zlé následky. Byl jsem přítomen, když prováděli převazy, a viděl jsem poprvé ženu s cukrovkou, která měla pahýl po amputaci nohy. Pomáhal jsem pacienty umývat, stlal jim postele a vyprazdňoval nádoby s močí. Na toto všechno jsem si rychle zvykl.

Protože na jednom pokoji byli umístěni tři i více pacientů, bývali umírající přemísťováni do jednolůžkových pokojů, aby jim byla umožněna individuální péče a ošetřování a aby se jim usnadnilo umírání. Spolupacientům se ulevilo a umírání a smrt měly svůj vlastní prostor. A do tohoto „prostoru“ jsem byl pomalu a velmi citlivě uváděn sestrou Felicií. Řekl jsem jí o svém tajemství a ona se dověděla, že se nechci stát lékařem, ale knězem. Ač bych si s ní rád více promluvil, nebyla k tomu příležitost pro množství práce.

Jednoho dne si ale přece našla čas a vyprávěla mi o jedné spolusestře, která žila svatě a zemřela před třemi roky.

„Už jste někdy slyšel jméno sestry Euthymie?“ Musel jsem říci: „Ne.“ – „V sestře Euthymii byste poznal člověka, který byl přirozeně nadpřirozený. Ona v době svého života nebyla nijak nápadná, ale šířila posvátnou atmosféru. V roce 1934 byla přijata mezi sestry klementinky a o pět let později udělala zkoušky na zdravotní sestru. V roce 1948 byla z nepochopitelných důvodů odvolána z ošetřování nemocných a musela převzít práci v prádelně Rafaelovy kliniky a mateřince. Velká provozovna prádelny kliniky a budova mateřince byly bombami úplně zničeny. Dům, který tady shora vidíte a ve kterém sestra Euthymie konala sedm let svoji těžkou práci v dřeváckých, je dodneška naší prádelnou.“

Moje práce na „oddělení sedm“ teď nabyla jiný rozměr, protože mi sestra Felicie svěřila jednoho těžce nemocného, ano, umírajícího muže, který onemocněl nevléčitelnou rakovinou jícnu. Ležel v malém jednolůžkovém pokoji – a já jsem

o tom věděl. Směl jsem u něho trávit delší dobu. Část mé ostatní práce převzala jedna studentka ošetřovatelství. V tomto pokoji proběhlo moje první setkání s umírajícím a s jeho smrtí. Tento muž středního věku – žel, zapomněl jsem jeho jméno, ale rád na něho vzpomínám – neměl žádné příbuzné. Alespoň nepřišel za ním v týdnech jeho těžké nemoci a v průběhu jeho umírání nikdo, aby ho navštívil nebo se s ním rozloučil.

Když jsem se s ním seznámil, mohl ještě trochu mluvit. Musel jsem svoje ucho přikládat blízko k jeho ústům, abych rozuměl a později si uvědomil, co mi chtěl říci. Dýchací cesty a ústa, hltan a jícen byly už zachváceny a plné metastáz. Denně ztrácel na váze, protože nemohl jíst ani pít. Když jsem však s ním byl denně, nepostřehl jsem tolik jeho změny. Dokud se mu ještě dařilo lépe, vyprávěl mi mnoho ze svého života. Měl jsem dojem, že mu

dělalo dobře, mluvit o tom a mít u sebe někoho, kdo mu pozorně naslouchal. Lékaři nemohli pro něho už dělat nic jiného, než doplňovat léky proti bolesti. V jeho pokoji vládlo velké ticho, protože s přibývajícím rozšiřováním metastáz přestal jednoho dne mluvit úplně. Když jsem si to mohl zařídít, byl jsem u něho.

Sestra Felicie to podporovala, protože věděla, jaký důvod má moje péče.

Jediné úzké okno tohoto pokoje vedlo na dvůr, v němž stál dům prádelny. V určitém odstupu vystupovaly bílé sloupce páry a zastíraly výhled. Sestra Felicie mi dala malou brožovanou knížku od P. Wendelina Meyera s titulem „Sr. Maria Euthymia“, která byla vydána roku 1957 vlastním nákladem u sester klementinek. Když onen těžce nemocný muž, za jehož péči jsem byl víceméně sám zodpovědný, na chvíli usnul, četl jsem si v této knížce. Mezitím jsem se díval na poslední místo, kde sestra Euthymie působila: na dům prádelny. Jako kvalifikovaná a angažovaná ošetřovatelka nemocných se poslušně podvolila svému určení pradelny. Stála tam v modrém pracovním plášti, v hnědé kožené zástěře, tahala a zvedala těžké vozíky s prádlem, otáčela těžkými zařízeními k vyprazdňování a dopravovala prádlo, jako by toto všechno nebyla pro ni žádná

zvláštní námaha. Heslem sestry Euthymie bylo: „Dovést do konce“, dokonale splnit i ten nejmenší úkol. Někdy nechali lékaři, asistenti nebo studentky ošetřovatelky svoje plnicí pera, inkoustové tužky nebo dokonce tablety Prontisolu (chrom - rtuť) v kapsách svých bílých plášťů. Potom se zabarvil louch v kádích černě, modře nebo červeně a prádlo bylo zničeno. Dokonce z toho obviňovali sestru Euthymii. Přes to všechno z ní vyzařovala nikdy nepomíjející radost.

Krátké pohledy do života sestry Euthymie mi pomáhaly podivuhodným způsobem uskutečnit můj úkol doprovázení umírajícího - aniž bych od toho utekl. Těžce nemocný muž už nemohl nic přijímat a byl uměle vyživován. To, co se pokoušel mi pár slovy sdělit, bylo pro mě odstrašující. Musel mít hroznou bolest, protože léky mu nepřinášely žádnou nebo velmi malou úlevu. Trvalo to dlouho - a musel to vícekrát znovu a namáhavě zkoušet - až jsem skutečně porozuměl, co mi chtěl říci. Jeho nejvroucnějším přáním a jeho prosbou bylo, aby déle netrpěl a nemusel snášet strašné trápení. Prosil o prostředek, aby mohl ukončit svůj život. Stál jsem tam bezmocně, absolutně bezmocně. Věděl jsem sice něco málo o příbězích druhé světové války s násilně prováděnou eutanazií, ale že teď někdo v mojí přítomnosti o to dobrovolně požádal, bylo pro mě šokem.

Po nějakém otálení jsem o tom mluvil s ošetřující asistentkou lékařky a nemálo jsem užasl, jak otevřeně se tímto tématem zabývala. Aby nedošlo ke zmatku a zbytečným diskusím, řekla mi svůj názor. U tohoto pacienta se strašnou a postupující rakovinou by si uměla představit takový krok, ale věděla o nemožnosti jeho provedení. Už jsme o tom nemluvíli, ale jak jsem si měl ve svých dvaceti letech poradit s takovou problematikou? Na jedné straně... - na druhé straně... Tváří v tvář tak strašnému utrpení přicházely ke mně momenty, v nichž bych dokonce viděl zákrok ukřácení tohoto života jako vysvobození a souhlasil bych s ním. Pak zase z hlediska víry to nebylo možné, tímto usmrcujícím způsobem zasáhnout do života nějakého člověka. Začal jsem cítit, že modlitby k sestře Euthymii jsou pro mne velkou útěchou a vedou mne k jasné odpovědi: nikoho a za žádných okolností neusmrcovat. Na základě tohoto přesvěd-

čení jsem se mohl ještě s umírajícím v jeho nevýslovném utrpení s láskou setkávat. Dny se prodlužovaly a táhly, ale nedocházelo ještě stále k žádné změně a smrt na sebe dávala čekat.

Cítil jsem, jak důležité a uklidňující bylo pro nemocného, že ho někdo doprovázel a často byl přítomný. Já jsem očekával jeho úmrtí jako opravdové vysvobození. Dočetl jsem knížku o sestře Euthymii do konce a měl jsem pocit, že mě doprovázela jako anděl na tomto těžkém pochodu do něčeho pro mě nového a nepoznaného, co už nebylo zatíženo hrůzou a na čem už nelpěl strach. Sestra Euthymie zařídila ve svém prádelním domě malou oratoř, aby si všechny její spolupracovnice mohly bez přestání připomínat Krista a svaté v nebi a mohly s nimi přicházet do styku. V červenci 1955 utrpěla záchvat slabosti a byla dopravena na kliniku. Diagnóza zněla - rakovinový nádor v podbřišku, který vytvořil už metastázy v játrech. Na vyléčení již nebylo pomyslení. Dne 9. září dostala sestra Euthymie naposled svaté přijímání. Bylo to v šest hodin ráno. Ve svém smrtelném zápase se vztyčila a řekla: „Ještě deset minut...“ Pak si vzala svůj úmrtní kříž a čekala klidně na smrt.

S úplně novým vědomím jsem si přečetl znovu kapitulu o jejím umírání. Bylo to, jako by mě sestra Euthymie připravovala na můj úkol, který stál přede mnou. Téma pomoci při umírání jsem probral s těžce nemocným jenom krátce, i když jsem se pokusil sdělit mu svoje stanovisko. Modlil jsem se o to vroucněji za něho, aby dostal sílu přijmout trpělivě své utrpení a nevýslovně pomalu postupující čas. U lékařů jsem se staral o to, aby mu dodávali jiné a silnější léky proti bolesti. Poslední dny jeho života byly světlejší a nebyly tak zatíženy nesnesitelnými bolestmi, takže se mohl v klidu a vnitřním míru rozloučit se světem. Výbornou zkušenost jsem zakusil na konci jeho života: nikoliv já a můj strach před smrtí jsou v popředí, nýbrž pomoc, kterou mohu poskytnout umírajícímu. Moje modlitba ho doprovázela, když odpoledne zavřel oči, naposledy vydechl a usnul navždy. Byl to podivuhodný přechod z tohoto světa na onen svět a já jsem měl pocit, že ho doprovázeli andělé.

Dobře připraven a vedený sestrou Felicií a sestrou Euthymii, mohl jsem týdně

doprovázet jednoho těžce nemocného muže a být mu nablízku při jeho umírání. Myslel jsem si, že jsem překonal svůj strach před smrtí, ale ještě přišla výzva, při které jsem téměř selhal.

Když mrtvé umývali a oblékali, nebyl jsem u toho. Prosil jsem o to. Potom mi zavolala sestra Felicie, jestli bych odvezl mrtvého do sklepa a dopravil ho do márnice. V prvním okamžiku bylo pro mě samozřejmé, že tuto službu vykonám. Tlačil jsem máry se zemřelým, který byl přikrytý bílým plátnem, chodbou a přivolal výtah, který nebyl určen pro návštěvníky, ale jen pro dopravu nemocných. Když se dveře automaticky za námi zavřely a výtah se s trhnutím dal do pohybu, přepadl mě najednou strach: já sám, uzavřený s nebožtíkem na cestě dolů... Nohy mi selhaly a neměl jsem se čeho zachytit. Dostal jsem závrať a bylo mi špatně. Měl být tento úlek výsledkem mého tak mírného a dlouhého přibližování se smrti? Ale dříve než jsem se mohl nadechnout a vzpamatovat, výtah zastavil a já jsem mohl jeho dveře doširoka otevřít. Tento pohyb byl vysvobozující a následoval vstup do „márnice“. Dříve než jsem otevřel dvojité dveře, proběhla mnou ve vteřině bázlivá otázka, co a koho bych mohl uvnitř očekávat. Dva lidé - podobně jako můj zemřelý - leželi pod bílými plátny pokojně na svých márnách. Nic cizího a strašidelného se mě už nedotklo. Posunul jsem zemřelého vedle nich, počkal chvíli, pomodlil jsem se modlitbu za mír a pokoj tohoto prostoru a rozloučil jsem se. Hluboký pocit, že jsem nesen, mě nejenom obklopil, ale vrátil se také do mého nitra.

Sestra Euthymie byla 7. října 2001 blahověstena - 46 let po své smrti. Jsem si jistý, že onen muž s rakovinou, o kterém jsem mohl pečovat až do jeho smrti a z jehož nemocničního a úmrtního pokoje jsem mohl vidět na dům prádelny, nebyl sice blahoslaven katolickou církví na zemi, ale Bohem ano.

On přijal trpělivě nevyhnutelnost své nemoci, hroznou bolest a své pomalé umírání, které bylo doprovázeno strašlivými pokušeními, a je hluboko ponořen do tajemství víry: do smrti a vzkříšení Ježíše Krista.

*Z Kirche heute 10/2014 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 5. 10. 2020

6:05 Hrdinové víry (3. díl): Arciopater Anastáz Opasek
7:05 Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A
7:55 V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **8:10** Mezi pražci (90. díl): Říjen 2020
9:00 Živě s Noe [L] **9:15** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **9:35** Outdoor Films s Kateřinou Koulákovou alias Kaczi (94. díl): Cestování se zpěvem a hudbou
11:10 Ťažká muzika **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **13:25** Myanmar: Na stejné cestě **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Oko bez světla se nepotěší **16:00** V souvislostech **16:25** Noční univerzita: Prof. Tomáš Halík, Th.D. – Návrat náboženství a střet civilizací **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Tisíce světél **18:20** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:25** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **18:45** Vezmi a čti: Září 2020 **19:05** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:25** Mixtékové – Mezi náboženstvím a tradicí **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:05** Kambodža pohledem zblízka **21:30** Za obzorem **22:05** Zřím Řím **22:25** Kulatý stůl: Víra a kultura **0:00** Večer chval (87. díl): Stříhový pořad – současné chvalozpěvy **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 10. 2020

6:05 Egypt – Ať je požehnan Tvůj lid v Egyptě **6:40** Buon giorno s Františkem **7:30** V souvislostech **7:55** Gramofon (2. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2019, 2. díl **10:00** Noční univerzita: Prof. MUDr. Jan Pirk – Jak nezdravým životním stylem škodíme srdci **10:30** Příroda kolem nás: Rozinka a medvědi **10:50** Na pomezí ticha a tmy **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikál GEDEON **13:40** V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Harfa Noemova: Leoš Janáček: Po zarostlém chodníčku **15:00** Kazachstán, poutní kostel **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Proměny Oščadnice **17:15** Továrna mezi vodami **18:00** Živě s Noe [P] **18:20** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:25** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:30** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **19:05** Cirkus Noeland (17. díl): Roberto, Kekulín a kouzelný flašinet **19:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech [L] **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:10** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska **22:40** Plamínky ohně **23:05** Terra Santa News: 30. 9. 2020 **23:25** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiac **0:00** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 10. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2020 **6:25** Venezuela – Ženy nahofe **6:55** Noční univerzita: Prof. Tomáš Halík, Th.D. – Návrat náboženství a střet civilizací **8:25** Naše peníze, jejich osud **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:25** Vezmi a čti: Září 2020 **10:45** Ale on není bílý **11:15** Živě s Noe: S Janem Zahradníčkem [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příroda kolem nás: Surikata a labuť **13:05** Talisk na Folkových prázdninách **14:00** Živě s Noe: S Janem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Zahradníčkem [L] **14:35** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – Naše matka a sestra ve víře **15:25** Opř se o florbalovou hůl **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín (96. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2020 **16:25** Biblická studna **17:30** Obchod s migranty **18:00** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **18:20** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:25** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Chrám na Skále **18:30** Noční univerzita: Panna Maria učednice – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **19:30** Terra Santa News: 7. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Živě s Noe: S Janem Zahradníčkem [P] **22:45** Noční univerzita: Markéta Kutílová – Sýrie, Kurdové, Turecko, ... mír v nedohlednu [P] **0:15** Generální audience papeže Františka **0:35** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 10. 2020

6:05 Naše Horní Lideč **6:55** Vezmi a čti: Září 2020 **7:10** Mezi pražci (90. díl): Říjen 2020 **8:00** Terra Santa News: 7. 10. 2020 **8:25** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska **9:00** Zámek Židlochovice – zahrada času **9:30** Kulatý stůl: Víra a kultura **11:05** V pohorách po horách (22. díl): Brdo – Chřiby **11:15** Živě s Noe: Z olomouckého semináře [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** O zaniklé Karvině **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Živě s Noe: Z olomouckého semináře [L] **14:35** Církev za oponou: Seminář **14:55** Gramofon (2. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2020 **16:25** Na křídlech andělů **16:50** Víra do kapsy: Zajímají Boha naše peníze? **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **18:15** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:20** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Křížová cesta **18:30** Ovečky (5. díl) [P] **19:00** Večeře u Slováka: 28. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (159. díl) [L] **21:30** Živě s Noe: Z olomouckého semináře [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Skryté poklady: Christian **0:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2020 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 10. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2020 **6:25** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa **8:00** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **10:15** Biblická studna **11:15** Povolání – Sestra Olga **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Funny Fellows na Mohelnickém do-

stavníku 2013 **13:10** Causa Carnivora **13:40** Vezmi a čti: Září 2020 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Ich bin: Já jsem **15:35** Strání – obec pod Javorínou **16:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2020 **16:20** Verbuňk, příběh na celý život **16:40** V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **16:50** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medailka **18:20** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **18:25** Klapka: S Janem Kuskou **19:30** Řád svatého Huberta **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Destigmatizace psychických onemocnění [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Cvrlíkání (53. díl): David Stypka & Bandjeez **23:25** S NOACHEm po Izraeli **0:00** Stanley's Dixie Street Band: Třebovický koláč 2018 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 10. 2020

6:05 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **7:10** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **7:25** Sedmihlásky (140. díl): Pod Ukvaldy na dolině **7:30** Cirkus Noeland (17. díl): Roberto, Kekulín a kouzelný flašinet **7:55** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **8:30** Ovečky (5. díl) **9:00** GOODWILLBOY IV. (2. díl): Radio **9:40** V posteli POD NEBESY IV. (3. díl) **10:30** Příroda kolem nás: Surikata a labuť **10:50** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **11:10** Zpravodajské Noeviny: 8. 10. 2020 **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (96. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Kmochův Kolín 2019: Průvod kapel městem **15:20** Stíny nad Libavou **16:00** Putování Modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí **16:45** Beránci a vlci: Rožnovské slavnosti 2019 **18:00** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **18:30** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou (14. díl) [P] **21:10** Obnova objektu Libušín po požáru [P] **21:45** V pohorách po horách (85. díl): Ostaš – Policko [P] **22:00** Budu ti sloužit: Život sv. Camilla de Lellis **23:00** Za obzorem **23:30** Velehradská zastavení: Díl 7. – Cestami ekumenismu **23:40** Za obzorem **0:15** Živě s Noe: S Janem Zahradníčkem **0:45** Kouzlo strun **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 10. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:20** Křížovatky Jana Sokola (1. díl) **6:50** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **7:45** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (159. díl) **9:10** Vezmi a čti: Září 2020 **9:30** Večeře u Slováka: 28. neděle v mezidobí **9:55** Obnova objektu Libušín po požáru **10:30** Mše svatá z kostela sv. Jakuba, Trnava [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Benedikt XVI. s úctou k pravdě **14:50** Dobrodružství před kamerou (14. díl) **16:00** Noční univerzita: Markéta Kutílová – Sýrie, Kurdové, Turecko, ... mír v nedohlednu **17:25** Po stopách Ježíše Krista (6. díl): Blahoslavenství **18:00** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtově luce **18:05** Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry **18:30** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli Statečný mravenec **19:10** Ovečky (5. díl) **19:35** Příroda kolem nás: Pes hyenový a havran polní **19:50** Přejeme si... **20:05** Za úsvitu vstaneme [P] **21:50** Slavnostní koncert s inaugurací renovovaných varhan, kostel sv. Vojtěcha, Opava **23:15** Živě s Noe: Z olomouckého semináře **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Za obzorem **0:35** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 10. o 16:55 hod.: Serra: Stále vpred, nikdy späť (dokumentárny seriál)

Prvými evanjelizátormi dnešnej Kalifornie boli františkáni. Jedným z nich bol Hunípero Serra, pochádzajúci z Baleárskych ostrovov, s náturou ostrovana, s dušou Katalánca a so srdcom, ktoré horelo len pre Krista a evanjelizáciu. Prvá časť dokumentu s hranými časťami vám priblíži jeho život, štúdiá aj pôsobenie v Novom svete.

Utorok 6. 10. o 16:30 hod.: V škole Ducha

Marián Gavenda: Svätá omša a liturgia života – biblické čítania

Streda 7. 10. o 21:50 hod.: Z javora (Tanec)

Tanec je súčasťou azda každej kultúry na svete a Slovensko nie je výnimkou. V relácii Z javora budeme hovoriť o tanci, o jeho vzniku a význame s choreografom Viliamom Mikulom a na pódiu sa pozrieme aj na trochu netradičné – cudzokrajným folklórom inšpirované tance.

Štvrtok 8. 10. o 17:00 hod.:

Povolanie laik: V chráme lesa (dokument)

Ivan Kňaze vyše 55 rokov fotografuje zvieratá, hmyz a vtáctvo.

Hovorí, že v prírode na každého pôsobí krása Božieho stvorenia, čo robí človeka lepším a radostnejším.

Piatok 9. 10. o 20:30 hod.:

Poznačení Bohom: Svätý František z Assisi (dokument)

Kto bol tento rehoľník, ktorý kresťanstvo navždy zmenil? Film ukazuje Františkov životný príbeh od jeho divokej mladosti až po svätú smrť a ukazuje, ako sa ho Boh na tejto ceste dotýkal a ako ho viedol.

Sobota 10. 10. o 20:30 hod.:

Pius XII.: Pod rímskym nebom 1/2 (film)

Rím 1943. Mesto okupujú nacisti. Tisíce Židov sú v ohrození života. Vo Vatikáne, neutrálnom štáte na území Ríma, sa pápež Pius XII. urputne snaží udržať ho pred hladom a úplným zničením.

Nedeľa 11. 10. o 20:30 hod.:

Quo vadis (Sila bratstva)

Prečo je dôležité neostať sám, vydať svedectvo mladý kňaz, skialpinista a vášnivý hokejista Mário Brezňan. Tímový duch nie je dôležitý len v hokejovom mužstve, či v seminári... Moderuje Pali Danko.

Liturgická čtení

Nedeľa 4. 10. – 27. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Iz 5,1–7

Ž 80(79),9+12.13–14.15–16.19–20

Odp.: Iz 5,7a (*Dům Izraele je vinicí Páně.*)

2. čt.: Flp 4,6–9

Ev.: Mt 21,33–43

Pondělí 5. 10. – nezávazná památka sv. Faustyny Kowalské

1. čt.: Gal 1,6–12

Ž 111(110),1–2.7–8.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 10,25–37

Úterý 6. 10. – nezávazná památka sv. Bruna

1. čt.: Gal 1,13–24

Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,38–42

Středa 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové

1. čt.: Gal 2,1–2.7–14

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 8. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,1–5

Lk 1,69–70.71–72.73–75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Lk 11,5–13

Pátek 9. 10. – nezávazná památka sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Gal 3,7–14

Ž 111(110),1–2.3–4.5–6

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,15–26

Sobota 10. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gal 3,22–29

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 11,27–28

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. ŘÍJNA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 10.		PO 5. 10.		ÚT 6. 10.		ST 7. 10.		ČT 8. 10.		PÁ 9. 10.		SO 10. 10.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1653	1870	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1653	1870	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1554	1750	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1554	1750	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	719	811	1049	1169	1065	1186	1554	1751	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1655	1872	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	719	812	1050	1170	1553	1750	1555	1751	1096	1219	1556	1752	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 3. 10.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1660	1877	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1555	1751	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1661	1878	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1555	1751	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1074	1196	1555	1752	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1664	1881	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	719	812	719	812	1060	1181	1553	1750	1555	1751	1106	1230	1556	1752
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

O VZTAZÍCH A ZÁVISLOSTECH

ZÁVISLOSTI SRDCE • JAK OPUSTIT NEZDRAVÉ VZTAHY

Robert Hemfelt – Frank Minirth – Paul Meier • Z angličtiny přeložila Monika Kršková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Problémy ve vztazích, hádky, trápení a neschopnost pokojného soužití. Těžkosti v zaměstnání, finanční problémy, alkohol, drogy. Nekontrolovatelný hněv, násilí, smutek, deprese. Tělesná i duševní zranění, zneužívání, další bolavé prožitky i nutkavé poruchy... Tam všude se setkáváme se závislostmi srdce. Kniha je praktickým návodem, jak se osvobodit od vztahů vzájemné závislosti. Pravá svoboda nespočívá ve vypjatém individualismu, ale ve zdravých vztazích s druhými lidmi. Autoři poutavě a s pomocí mnoha příkladů popisují vztahy vzájemné závislosti: jak rychle se rozvíjejí, jak ničivé jsou i jak se od nich můžeme osvobodit. Citlivě zapojují i svůj křesťanský pohled. Dílo určené především rodinným a manželským psychoterapeutům a psychologům budou číst s užitkem ti, kdo sami trpí závislostí, ti, kdo chtějí porozumět chování svých blízkých a pomoci jim k plnohodnotnému životu, a pracovníci pomáhajících profesí.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 130x190 mm, 336 stran, 379 Kč*

BIBLICKÁ LITERATURA

EXODUS I • 1-15 • JAK JSEM ZATOČIL S EGYPTEM

Doc. Petr Sláma, Ph.D. • Redakce Jáchym Šenkyřík • Lektorovali prof. ThDr. Martin Prudký, Mgr. Jan Rückl, Ph.D., a Mgr. Viktor Ber, Ph.D. • Editoři Petr Chalupa, Martin Prudký a Petr Sláma

Druhá kniha Bible (Exodus) vypráví o vzniku Izraele jakožto společnosti, které Hospodin prostřednictvím Mojžíše vyve-

dl z egyptského otroctví. Tento příběh se stal inspirací všem, kdo jsou vystaveni útlaku. Kniha Exodus ale nezůstává jen u platonické touhy po svobodě. Vypráví o konfliktu, který se rozpoutá, když se začne měnit systém dosavadních loajalit. Komentář přináší literární a historický úvod ke knize Exodus a podrobně vykládá prvních 15 kapitol této knihy.

*Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze
ve spolupráci s Českou biblickou společností
Váz., 152x225 mm, 416 stran, 348 Kč*

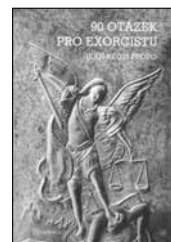
EXORCISTA ODPOVÍDÁ...

90 OTÁZEK PRO EXORCISTU

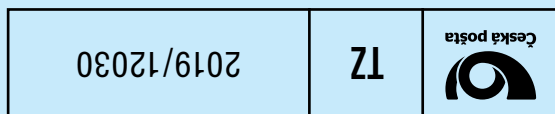
Jean-Régis Fropro • Z francouzštiny přeložila Veronika Matišková • Redakce Dagmar Kopecká • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná • Předmluva Mons. Dominique Rey, biskup v Fréjus-Toulon

Opravdu existuje ďábel? Proč se někdo dostane do jeho moci? Můžeme být od jeho vlivu osvobozeni? Jaká je úloha exorcisty? A co můžeme dělat sami na svoji ochranu? Proč žehnat předměty, prostory, auta – není to jen pověra? Co znamená New Age? Na devadesát podobných otázek odpovídá stručně a srozumitelně P. Jean-Régis Fropro, francouzský kněz, který exorcismem či modlitbou za osvobození prospěl už více než 2000 lidí. Jiné zase poslal na psychiatrii, nicméně ze zkušenosti potvrzuje: Ano, ďábel existuje a působí i dnes. Jeho moc však není neomezená a Ježíš Kristus svou církev vyzbrojil, aby proti němu mohla účinně bojovat. Pro dokreslení některých otázek uvádí autor i dvě desítky konkrétních případů, které ilustrují působení Zlého v životě jednotlivce, a možnosti pomoci ze strany Církve.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 138x195 mm, 240 stran, 319 Kč*

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc**